

LISTA PROGRAMÓW OPERACYJNYCH NA 1983 R.

1. Publiczny transport drogowy i kolejowy.
2. Zaopatrzenie rolnictwa i przemysłu spożywczego w maszyny, urządzenia, środki transportu oraz części zamienne, akumulatory i opony.
3. Zaopatrzenie ochrony zdrowia w podstawowe wyroby farmaceutyczne, sanitarne i sprzęt medyczny.
4. Wyroby odzieżowe i dziewiarskie dla dzieci i młodzieży.
5. Zaopatrzenie rynku wewnętrznego w obuwie.
6. Produkcja i zaopatrzenie w środki ochrony osobistej.

249

UCHWAŁA Nr 237 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 listopada 1982 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zapewnienia sprawnej pracy transportu kolejowego, drogowego i lotniczego w warunkach zimowych.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W § 9 uchwały nr 223 Rady Ministrów z dnia 23 października 1981 r. w sprawie zapewnienia sprawnej pracy transportu kolejowego, drogowego i lotniczego w warunkach zimowych (Monitor Polski Nr 28, poz. 255) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 2 wyrazy: „w wysokości 3,50 zł” zastępuje się wyrazami: „w wysokości 7 zł”;
- 2) w ust. 3 wyrazy: „w wysokości 5 zł” zastępuje się wyrazami: „w wysokości 10 zł”;
- 3) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:
 - „4. Należności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w ust. 2 i 3, pokrywa macierzysty zakład pracy.
 5. Przyrost wynagrodzenia z tytułu podwyższenia dodatków, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz

z tytułu wzrostu ilości godzin nadliczbowych i nocnych w stosunku do roku ubiegłego, przepracowanych przy robotach zimowych, nie podlega wliczeniu do podstawy obciążenia przyrostu przeciętnych wynagrodzeń na rzecz Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej. Zwiększenie kredytów budżetowych na wynagrodzenia w jednostkach budżetowych, spowodowane wzrostem wypłat wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych, nocnych, w dni wolne od pracy oraz wypłatą dodatków, o których mowa w ust. 2 i 3, może nastąpić w ramach środków budżetowych przyznanych tej jednostce na wydatki bieżące.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

250

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 26 listopada 1982 r.

w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej zbędnymi pojazdami samochodowymi.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu pojazdami samochodowymi, częściami zamiennymi i ogumieniem do tych pojazdów oraz o normowaniu zużycia materiałów pędnych w eksploatacji i obsłudze pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1209, z 1961 r. Nr 80, poz. 334 i z 1968 r. Nr 29, poz. 193) zarządza się, co następuje:

Zakres stosowania przepisów.

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do:

- 1) pojazdów samochodowych i przyczep, zwanych dalej „pojazdami”, należących do państwowych jednostek organizacyjnych, spółdzielni i ich związków, kółek i organizacji rolniczych i ich związków oraz innych organizacji społecznych, zwanych dalej „jednostkami gospodarki uspołecznionej”
- 2) części zamiennych do tych pojazdów.

2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do:

- 1) pojazdów jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej,
- 2) pojazdów jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem przedsiębiorstw,
- 3) ciągników i przyczep rolniczych,
- 4) pojazdów samochodowych o napędzie elektrycznym akumulatorowym oraz przyczep jednoosiowych, z wyjątkiem naczep.

Zasady uznawania pojazdów za zbędne.

§ 2. 1. Za zbędne uznaje się pojazdy:

- 1) nie znajdujące zastosowania w danej jednostce gospodarki uspołecznionej ze względu na aktualne potrzeby przewozowe albo
- 2) których eksploatacja w danej jednostce gospodarki uspołecznionej nie jest ekonomicznie uzasadniona, albo
- 3) wymagające naprawy, której wykonanie nie jest możliwe ze względu na brak części zamiennych i niemożność ich uzyskania.

2. Pojazd może być również uznany za zbędny, jeżeli jego stopień zużycia wynosi co najmniej 75%.

3. Do czasu zagospodarowania pojazdu uznanego za zbędny należy go zabezpieczyć przed zdekompletowaniem lub zniszczeniem.

§ 3. Uznanie pojazdu za zbędny stwierdza się w protokole; protokół powinien zawierać określenie stopnia zużycia pojazdu i sposobu ustalenia tego zużycia, a w odniesieniu do pojazdów, o których mowa w § 2 ust. 1 — także ustalenie okoliczności powodującej zbędność pojazdu.

Zasady ustalania stopnia zużycia pojazdu.

§ 4. Stopień zużycia pojazdu ustala się na podstawie procentowego stosunku przewidywanego kosztu:

- 1) naprawy według kosztorysu wstępnego albo
- 2) zespołów, podzespołów i podstawowych części oprócz ogumienia, niezbędnych do uzupełnienia lub wymiany, ustalonego według cen detalicznych części nowych,

do aktualnej ceny pojazdu w stanie nowym.

§ 5. 1. Jeżeli:

- 1) przewidywany koszt naprawy pojazdu osiąga wielkości podane w rubryce 1 tabeli albo
- 2) wartość zespołów, podzespołów i podstawowych części wymagających uzupełnienia lub wymiany osiąga wielkości podane w rubryce 2 tabeli,

stopień zużycia pojazdu należy ustalić w granicach podanych w odpowiednich pozycjach rubryki 3 tabeli:

Przewidywany koszt naprawy pojazdu	Wartość zespołów, podzespołów i podstawowych części wymagających uzupełnienia lub wymiany	Stopień zużycia pojazdu w procentach
1	2	3
do 15% włącznie	do 10% włącznie	do 30% włącznie
powyżej 15% do 30% włącznie	powyżej 10% do 20% włącznie	powyżej 30% do 45% włącznie
powyżej 30% do 45% włącznie	powyżej 20% do 30% włącznie	powyżej 45% do 60% włącznie
powyżej 45% do 60% włącznie	powyżej 30% do 40% włącznie	powyżej 60% do 75% włącznie
powyżej 60%	powyżej 40%	powyżej 75%

2. Stopień zużycia pojazdu może być powiększony do 3% za każdy rok eksploatacji, licząc od daty pierwszej rejestracji pojazdu.

3. Stopień zużycia pojazdu całkowicie sprawnego, nie wymagającego żadnych napraw lub zabiegów konserwacyjnych (np. usunięcia skutków korozji, nałożenia powłok ochronnych, lakierniczych itp.), może być ustalony szacunkowo na podstawie aktualnego stanu technicznego; przy ustalaniu stopnia zużycia takiego pojazdu należy uwzględniać między innymi okres jego eksploatacji, przebieg kilometrów oraz dokonane naprawy.

4. Stopień zużycia pojazdu ustala:

- 1) w przedsiębiorstwach transportu samochodowego — wyznaczony pracownik mający odpowiednie kwalifikacje w zakresie techniki motoryzacyjnej (inżynier, technik, mistrz),

- 2) w jednostkach gospodarki uspołecznionej innych niż wymienione w pkt 1 — uprawniony rzeczoznawca.

Zasady zbywania zbędnych pojazdów.

§ 6. 1. Pojazdy zbędne, o których mowa w § 2 ust. 1, należy:

- 1) sprzedać w drodze przetargu albo
- 2) zlecić do sprzedaży komisowej przez uprawnione do tego uspołecznione jednostki handlowe lub usługowe.

2. Przetarg przeprowadza jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca zbędny pojazd lub na jej zlecenie — inna uprawniona do tego jednostka gospodarki uspołecznionej w trybie i na warunkach określonych w załączniku do zarządzenia.

3. Cenę wywołania przy sprzedaży pojazdu w drodze przetargu ustala kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej posiadającej pojazd, przy czym cena ta nie może być niższa niż aktualna cena pojazdu w stanie nowym, pomniejszona odpowiednio do stopnia zużycia pojazdu.

§ 7. 1. Jeżeli sprzedaż w drodze przetargu samochodu osobowego zbędnego z przyczyn, o których mowa w § 2 ust. 1, nie dojdzie do skutku z powodu braku nabywców, kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej, posiadającej taki samochód, powinien:

- 1) w terminie nie krótszym niż 14 dni od pierwszego przetargu zarządzić drugi przetarg, na którym cena wywołania może być obniżona do 50%, albo
- 2) zlecić go do sprzedaży komisowej przez uprawnioną do tego uspołecznioną jednostkę handlową lub usługową.

2. W razie niedojścia do skutku z braku nabywców sprzedaży w drodze przetargu innego pojazdu zbędnego niż określony w ust. 1, pojazd taki może być sprzedany bez przetargu za cenę szacunkową, ustaloną przez kierownika jednostki gospodarki uspołecznionej posiadającej pojazd, przy czym cena taka nie może być niższa niż 20% ceny wywołania, określonej zgodnie z § 6 ust. 3. Przepis ten stosuje się również do zbędного samochodu osobowego, którego sprzedaż nie została zrealizowana w sposób określony w ust. 1.

§ 8. Pojazdy zbędne, o których mowa w § 2 ust. 2, mogą być sprzedane bez przetargu za cenę określoną w § 7 ust. 2.

§ 9. Jednostka gospodarki uspołecznionej zbywająca pojazd przekazuje nabywcy dokumenty tego pojazdu przewidziane w przepisach o ewidencji i rejestracji pojazdów samochodowych i przyczep.

§ 10. 1. Przepisy § 6, 7 i 9 stosuje się również do pojazdów:

- 1) zwróconych wytwórni przez nabywców w ramach reklamacji,
- 2) nie dopuszczonych do normalnej sprzedaży przez kontrolę techniczną wytwórni,
- 3) uszkodzonych w czasie transportu lub magazynowania,
- 4) należących do wytwórni, użytych w imprezach sportowych i akwizycyjnych,
- 5) ucyfrowanych z eksploatacji w jednostce gospodarki uspołecznionej w związku z zakończeniem prób doświadczalnych dotyczących danego pojazdu.

2. Warunkiem sprzedaży pojazdu określonego w ust. 1 jest wydanie przez uprawnionego rzeczoznawcę oceny technicznej:

- 1) stwierdzającej, że względy bezpieczeństwa nie stoją

na przeszkodzie dopuszczeniu pojazdu do ruchu na drogach publicznych,

- 2) określającej stopień zużycia (stopień utraty wartości) pojazdu, jako podstawę do ustalenia ceny pojazdu (§ 6 ust. 3).

§ 11. 1. Jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca zbędny pojazd, o którym mowa w § 2 ust. 1, może go sprzedać bez przetargu za cenę ustaloną zgodnie z przepisem § 6 ust. 3:

- 1) innej jednostce gospodarki uspołecznionej,
- 2) pracownikowi rezygnującemu z dalszej pracy w uspołecznionym zakładzie pracy na warunkach określonych w przepisach dotyczących dodatkowych świadczeń dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy zmieniających pracę,
- 3) pracownikowi wykonującemu usługi u klientów jednostki gospodarki uspołecznionej, wymagające korzystania z pojazdu samochodowego.

2. Warunkiem dojścia do skutku sprzedaży określonej w ust. 1 pkt 2 i 3 jest pisemne zobowiązanie się nabywcy pojazdu do niezbycia pojazdu przez okres 3 lat. Pracownik, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, powinien ponadto zobowiązać się do wykorzystywania pojazdu do wykonywania usług u klientów jednostki gospodarki uspołecznionej.

Zasady kasowania pojazdu.

§ 12. 1. Jeżeli próby zbycia pojazdu w trybie określonym w niniejszym zarządzeniu nie dadzą wyniku, kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej może skasować pojazd.

2. O skasowaniu pojazdu należy zawiadomić terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego w celu skreślenia pojazdu z ewidencji, zgodnie z przepisami w sprawie ruchu na drogach publicznych.

TRYB I WARUNKI SPRZEDAŻY POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH W DRODZE PRZETARGU

§ 1. 1. O przetargu publicznym należy dokonać obwieszczenia przynajmniej w jednym z lokalnych pism prasy codziennej oraz na widocznym miejscu w siedzibie jednostki gospodarki uspołecznionej sprzedającej pojazd — co najmniej na 14 dni przed terminem przetargu.

2. W obwieszczeniu należy podać:

- 1) czas i miejsce przetargu,
- 2) marki i typy sprzedawanych pojazdów oraz ich ceny wywołania,
- 3) wysokość wadium,
- 4) czas i miejsce, gdzie można dokonać oględzin pojazdów.

§ 2. 1. Przystępujący do przetargu jest obowiązany złożyć co najmniej w przeddzień przetargu jednostce ogłaszającej przetarg wadium w wysokości 10% ceny wywołania.

2. W przetargu mogą brać udział tylko osoby, która złożyły wadium.

3. Przetarg odbywa się ustnie.

4. Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny.

5. Ceną wywołania sprzedawanego pojazdu jest cena ustalona w sposób określony w § 6 ust. 3 zarządzenia.

§ 13. 1. Skasowany pojazd należy rozebrać i wymontować z niego zespoły, podzespoły i części nadające się do dalszego użytku, w celu wykorzystania ich przy naprawie innych posiadanych pojazdów lub w celu sprzedaży na zasadach określonych w § 7 ust. 2.

2. Skasowany pojazd, nie wykorzystany w sposób określony w ust. 1, powinien być sprzedany jednostce uprawnionej do skupu takich pojazdów.

3. Skasowane pojazdy, zespoły, podzespoły i części nie wykorzystane w sposób określony w ust. 1 i 2 przekazuje się na złom.

§ 14. Zespoły, podzespoły i części wymontowane (§ 13 ust. 1) należy objąć ewidencją.

Zasady zbywania części zamiennych.

§ 15. 1. Jeżeli posiadanych nowych części zamiennych nie można wykorzystać na własne potrzeby, należy je sprzedać — bezpośrednio lub za pośrednictwem uprawnionych jednostek handlowych; w razie niemożności sprzedaży stosuje się przepisy w sprawie gospodarowania surowcami wtórnymi metali.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do części zamiennych używanych, w tym również wymontowanych z pojazdów skasowanych.

Przepisy końcowe.

§ 16. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 14 kwietnia 1972 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej zbędnymi pojazdami samochodowymi i przyczepami (Monitor Polski Nr 26, poz. 148).

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1982 r.

Minister Komunikacji: *J. Kamiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1982 r. (poz. 250)